

marcha mundial das mulleres

COORDENADORA GALEGA DA MARCHA MUNDIAL DAS MULLERES Ante o asasinato de Manuela Iglesias Fernández na Pastoriza

A violencia machista volta golpear na Galiza, este domingo coñecíamos que Manuela Iglesias Fernández de 79 anos era asasinada polo seu marido, Hortensio Ónega, quen após o feminicidio suicidouse saltando pola xanela da casa. Máis unha familia e un entorno destrozados pola barbarie machista. Máis unha xornada de loita e reivindicación do feminismo galego.

Procurar as palabras que expresen a raiba que sentimos cada vez que precisamos encher as rúas do país para responder á violencia machista faise complexo. Máis cando constatamos que apenas existes avances na resposta social cando coñecemos un novo feminicidio. No caso de Manuela o morbo con que os medios de comunicación abordan o seu asasinato, as vergoñentas palabras das autoridades igualando a asasinada co asasino ou unha sociedade que aínda non quere ver machismo e procura agarrarse a calquera outra causa posíbel.

Por aínda se nos fai difícil afrontar coletivamente que as mulleres somos asasinadas polo feito de selo, porque hai un sistema de opresión estrutural que se filtra en todos e cada uns dos comportamentos que mantemos na nosa vida e que moitas veces leva á peor e máis trágica das consecuencias, o asasinato.

Voltamos ter a necesidade de reclamar medidas reais e efectivas para a prevención da violencia machista. Repetir incansábelmente que só coa educación e con cambios radicais estaremos en disposición de dar pasos reais para acabar coas causas da violencia machista. Que seguimos estando soas cando denunciemos, que sufren as nosas fillas cando se lles nega protección fronte aos maltratadores. Que a sociedade segue sen estar á altura da resposta que precisamos para que a vida das mulleres se coloque no centro e un asasinato deixe de ser apenas unha anécdota.

Mas a mensaxe que de verdade precisamos reiterar hoxe é que a mobilización e a loita pola transformación social dende o feminismo é unha tarefa que ten que ocupar os 365 días do ano. Que hai que organizarse para construír dende o local ao nacional un feminismo forte que procure avances reais e medidas transformadores e non fiquen apenas en celebracións rutinarias ou meras medidas simbólicas.

A axenda non pode ter descanso, non pode descansar tampouco na única aspiración de ocupar unhas institucións incapaces de ser transformadoras. As mudanzas e as transformacións sociais só son posíbeis dende a base, organizadas, e con poder para tensionar ao poder e arrincarlle os dereitos que queremos conquistar. Como arrincamos o

voto, o dereito ao divorcio ou o aborto, teremos que arrincarlle a un poder machista os recursos e as medidas que contribúan para o fin da violencia machista.

Non queremos máis xestos baleiros, non queremos ministras con camisolas de explotadores que poñan feminismo, non nos serve esta xustiza machista que nos violenta a nós e ás nosas crianzas nen unhas institucións que entenden o investimento en prevención e atención á violencia machista como unha esmola.

Non nos serve que axiten o espantallo do fascismo para pedir que nos conformemos co que queiran darnos, co pouco que queren darnos. Combateremos ao fascismo mas tamén a toda aquela institución que non aplique medidas contundentes e reais, recursos e orzamentos que garantan que se pode avanzar na formación de todos os axentes que interveñen na educación, a sanidade e a prevención e atención das mulleres que sufren violencia machista.

Organicémonos e mobilicémonos, porque non podemos deixar de facelo mentres as aulas se baleiran de contidos de xénero e de metodoloxías pedagóxicas transformadoras, mentres a sanidade se recorta e a detección da violencia na mesma se imposibilita, mentres os puntos de encontro familiar se enchen de maltratadores que visitan ás crianzas, os xulgados se ateigan de mulleres que deciden non facer efectiva a denuncia, se chegan a facela, as sentenzas deitan unha e outra vez custodias compartidas con agresores, as comisarías se baleiran de efectivos para vixiar as ordes de afastamento, os medios procuran o morbo nos feminicidios, as vítimas seguen cuestionadas, o machismo continúa ocupando o espazo público e se blanquea aos reaccionarios que combaten os avances do feminismo.

Estamos e seguiremos na rúa porque urxe considerar a violencia machista como problema social e político de extrema gravidade, pero para esixir cambios REAIS. Estes asasinatos non poden ser considerados como un máis dunha longa lista de feminicidios. Non podemos asumir a cotidianidade dos asasinatos machistas cando nos últimos cinco anos, máis de medio cento de galegas foron asasinadas por mor da violencia machista. Máis de 1000 no estado español.

Esiximos que a Lei Galega de violencia de xénero sexa efectiva, esiximos recursos e un compromiso de vontade real para acabar co terrorismo machista. Non queremos máis mulleres asasinadas. Non queremos pésames, non queremos minutos de silencio, non queremos loito. Queremos que non haxa ningunha muller máis asasinada.

Querémonos Libres! Querémonos Vivas!

E seguiremos en marcha, ata que todas sexamos libres!